

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

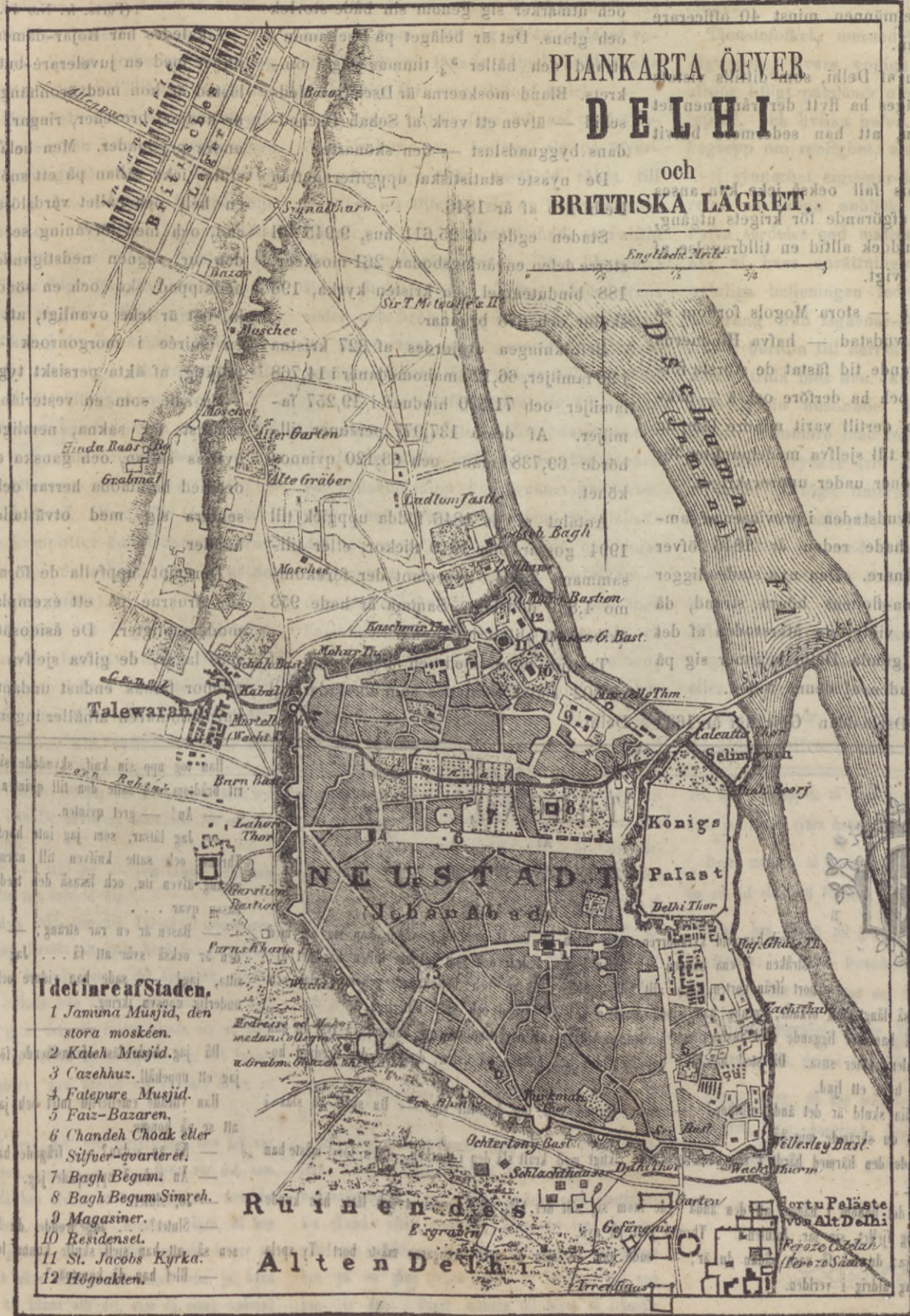

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 45. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 8 November 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XI årgången.

Underrättelser från Delhi.

Efter en lika långvarig som besvärlig belägring af Ostindiska staden Delhi, hafva engelsmännen äntligen den 20 sisl. September med storm intagit denna befästade plats, hvilken dock försvarades af en truppstyrka, som var långt starkare än belägringsarmeen.

Det är general Wilson, som tillkämpat sitt fädernesland denna seger, hvilken dock kostat engelsmännen minst 40 officerare och 600 man.

Konungen af Delhi, som dittills vistats i staden, säges ha flytt derifrån; men det påstås äfven, att han sedermera blifvit gripen.

Om Delhis fall också icke kan anses såsom fullt afgörande för krigets utgång, så är det ändock alltid en tilldragelse af ganska stor vikt.

Vid Delhi — stora Mogols fordom så lysande hufvudstad — hafva Hinduerna intill närvarande tid fäst de största förhoppningar och ha derföre också — oakadt platsen dertill varit mindre lämplig — gjort den till sjelfva medelpunkten för sina operationer under upprorskriget.

Delhi, hufvudstaden i provinsen af samma namn, hade redan år 1846 öfver 160,000 invånare. Den nya staden ligger på Dschumna-flodens högra strand, då deremot den vidlyftiga återstoden af det vida större gamla Delhi befinner sig på venstra stranden af denna biflod.

Schahen Dscheddan Ghir lät år 1632

uppbygga Nya Delhi och år 1802 blef staden besatt af engelsmännen.

Många palatser och 40 moskeer pryda Mogolrikets forna hufvudstad. Handeln är betydande och staden har äfven ett stort antal fabriker för tillverkning af bomullsväfnader, tobak och sjalar.

Stormogols palats, hvilket Schah Dscheddan lät uppföra, är den praktigaste byggnad af detta slag i hela Indien och utmärker sig genom sin både storlek och glans. Det är beläget på Dschuman's strand och håller $\frac{3}{4}$ timmas väg i omkrets. Bland moskeerna är Dschama Medschid — äfven ett verk af Schah Dscheddans byggnadslust — den skönaste.

De nyaste statistiska uppgifterna från Delhi äro af år 1846.

Staden egde då 25,611 hus, 9,945 till större delen envåningsbodar, 261 moskeer, 188 hindutempel, en kristen kyrka, 196 skolor och 678 brunnar.

Befolkningen utgjordes af 327 kristna i 90 familjer, 66,120 mahomedaner i 14,768 familjer och 71,530 hinduer i 19,257 familjer. Af dessa 137,977 personer tillhörde 69,738 man- och 66,120 kvinnokönet.

Antalet af de 1846 födda uppgick till 1994 gossar och 1910 flickor, eller tillsammans 3,904, hvaremot der förekommo 4,850 dödsfall. Samma år hade 953 äktenskap blifvit ingångna.

Trettio byar med en befolkning af 22,302 själar räknades som förstäder till Delhi.

Den mahomedanska befolkningen uppgår i det närmaste till samma antal som den indiska, då den deremot i andra ostindiska städer knappast utgör tredjedelen af Hinduernas antal.

Den bifogade planritningen af Delhi är kopierad efter en lithografi, som nyligen utkommit hos Wyld i London.

Bojarerna.

(Forts. fr. N:o 44.)

Likaledes har Bojar-damen ofta en viss likhet med en juvelerare-butik, så öfverlastad är hon med öronhängen, hals- och ur-kedjor, broscher, ringar, armband och andra prydnader. Men hela denna glans slutar icke sällan på ett snöpligt sätt med en helt och hållet vårdslösad fotbeklädnad, och med förvåning ser man ofta på den ur vagnen nedstigande damen en nedkippad sko och en söndrig strumpa; ja, det är icke ovanligt, att hon bevisar en soirée i morgonrock — visserligen präktig, af äkta persiskt tyg — och skor.

En sak, som en vesterländsk dam allraminst får sakna, nemligen handskar, nyttjas sällan, och ganska eleganta, till och med balklädda herrar och damer presentera sig med otvättade, solbrända händer.

Deremot uppfylla de förnäma rumäniska fruarna på ett exemplariskt sätt en moders pligter. De åsidosätta icke naturens lagar, de gifva sjelfva sina barn di, ammor finnas endast undantagsvis, och i barnkammaren afhåller ingen falsk delika-

Han tog upp sin knif, skyndade sig som om det varit brådtom och satte den till qvinten.

— Au! — gret qvinten.

— Jag låtsar, som jag inte hörde det! — tänkte Thronde och satte knifven till närmaste sträng. Den sprang äfven itu, och likaså den tredje. Nu var bara basen kvar . . .

— Basen är en rar sträng; — tänkte Thronde — den är också svår att få . . . Jag tror jag låter den sitta, jag! — sade han vidare och såg sig med en underlig uppsyn ikring.

Då jag hade läst öfvanstående för min vän, gjorde jag ett uppehåll.

Han yttrade emellertid intet och jag kunde ej undgå att se på honom.

— Nå än sedan? — frågade han.

— Än sedan? upprepade jag.

— Jo, slutet!

— Slutet? . . . Jag trodde, du hade uppfattat gossen så, att han sjelf skulle kunna lemna dig det.

— Blef han då konstnär?

THROND.

Af

Björnstjerne Björnson.

(Forts. fr. N:o 43.)

er stod han vid kyrkdörren, och utan att se åt brudföljet, vände han sig om med stråken i ena handen och fiolen i den andra, och som igenom luften bar det af; bort ifrån porten, förbi allt folket, utöfver ängar och beteshagar, genom gårdar och utöfver marker så långt han orkade, sprang han, sjönk derefter ned på jorden och grät bitterliga.

Länge blef han der liggande med ansigtet mot jorden, och tyst var det rundtomkring honom, så tyst att han kunde höra himlens ether susa. Då stod han åter upp igen och fick ögonen på fiolen; den låg der bredvid honom och lät ej höra ett ljud.

— Ja, din skuld är det ändå allihop! — sade Thronde och tog den till sig. — Du skall nu slås i stycken, för det du skrämd mig så!

Han klände den härmed hårdt i sin hand och ville riktigt med kraft slå den i marken. Men först måste han dock se på den.

Då rann det honom i hägen, att den ändå egde inom sig allt det lilla, han upplefvat och lärt; han kunde åter påminna sig fjellet, sin far, Jutulen . . . Thronde grät på nytt.

— Ja, ja; du må få vara sådan du är; — sade han — men de usla strängarne måste bort! Ty spela mer, det tors jag aldrig i världen.

tess modren från att egna sig åt alla de omsorger, som barnets kroppsliga skötsel kräfver.

Koketterie är dem helt och hållet främmande, och deras naturlighet går tillochmed öfver gränssorna af hvad hos oss anses för passande. Då våra damer affektera att rodna eller, vare sig af dumhet eller falsk blygsambetskänsla, gömma ansigtet bakom näsduken, taga deremot de förnäma rumäniska damerna saken helt kallt.

Vid stora dinéer serveras en otalig mängd rätter, hvarvid likväl omvexling saknas. Matsedeln synes vara nästan gifven. Efter soppan kommer ovilkorligen Mamaliza (maisgröt) med ost, derefter en mellanrätt, t. ex. sardiner, hvarpå följa söta pannkakor. Nu först komma köträtter. Oxkött ätes sällan, kalkkött aldrig. Kalfvar fingo förr, för afvelns skull, alldeles icke slagtas. Fina mjölrätter äro en lyxartikel i de förnämares kök; deremot förstår man sig i allmänhet på tillredandet af förträffliga kompotter.

Bojar-damen kan uppsätta en hel armé af flaskor och glas med insyltade frukter, och hon sätter sin stolthet i att hafva ett stort förråd deraf. Man äter ingenstädes delikatare kompotter än i Donauländerna, der de kallas dultschatz (härledt af det latinska ordet dulcis).

Ju rundligare det tillgår vid gästabuden, der man naturligtvis måste "visa sig", desto tarfligare lefver Rumänern i hvardagslag, der han följer sin medfödda måttlighet. Liksom alla sydboer älskar han

icke öfverflöd på mat, och dryckenskapslasten är bojaren alldeles obekant; champagnekalas tillställer han endast för skrytskull, icke för att dervid berusa sig.

Den grekiska kyrkan har genom sina fastor, som nästan åtta månader på året bannlysa kött, smör och mjölk ur köket och endast tillåta fisk, grönsaker, ägg och olja, sört för, att denna återhållsamhet icke får öfverträdas. Visserligen finnas bojarer, som sätta sig öfver detta af vesterländningen lånade påbud, hvilket alldeles icke förtjenar strängt tadel.

Vi hafva hittills förnämligast berört sådana saker, som befinna sig på öfvergångsperioden från medfödd råhet till försöket att tillegna sig en högre grad af bildning — ett mellantillstånd, som alltid företer obehagliga sidor. Men likasom i Polen Judarne hålla sig fast vid förfädrens seder och bruk, eger ett dylikt förhållande äfven rum med gammaldags bojarfamiljer, ehuru detta släkte håller på att dö ut. Dessa förskrifva sig till största delen från de fanatiska Hospodarernas tid, då den grekiska hof- och umgängestonen var rådande inom de förnäma kretsarne.

De hafva bibehållit den orientalska drägten med Fez och Kaftan, och deras fruntimmer visa sig ännu i Sturteikan — den pelsbebrämde rocken — och med halskläde, förakta främmande språk och seder, och hvad som hos endast de moderniserade bojarerna ännu framlyser, har hos de förra bibehållit sig i all dess ursprunglighet. Sålunda sitta de — och med

dem ännu många nybörjare på kulturens område — icke på stolar, utan ligga vid sina måltider på divaner omkring de låga borden. Detta bruk härstammar från den aflägsna tid, då bordliggning var öflig bland Greker och Romare.

Af österländningen hafva de hemtat sedvanan att med fingrarna gripa i maten, hvilket väcker äckel hos vesterländningen.

Tjenstefolket, merendels bestående af Ziguenare, hvars yppiga hårväxt endast alltför lifligt påminner om "mennisko-polyper", och hvilka hafva ett högst svagt begrepp om renlighet, uppväcker rysning — i synnerhet ziguenar-kocken, som företer en sådan anblick, att man måste hafva särdeles god matlust för att kunna äta af hans anrättningar. Äfven den kvinliga betjeningen leder vanligen sitt ursprung från ziguenar-stammen och iuträder barfota till herrskapet, emedan det anses strida mot den aktning, tjenaren är skyldig sin husbonde, om han beträder dennes kammare med beklädda fötter.

Hetsiga drycker äro, såsom förut blifvit nämndt, föga omtyckta. Deras bier är dåligt och sällsynt, deremot drickes i aftoncirklar thè med socker och rom, likväl utan det hos oss omtyckta "tilltugget", såsom skinka, kall stek, bakverk etc. Efter hvarje måltid rökar man, och antingen kringbjudas långa, turkiska pipor, eller hoprulla damerna behändigt små papperscigarrer af turkisk tobak, hvaraf de äfven sjelfva betjena sig. Öfver den

Hvad jag svarade vill jag på min väns begäran nedskrifva, om icke för annat, så åtminstone för att göra honom till viljes.

— Det är — sade jag — just samme unge man, som spelar här tätt bredvid dig.

Icke var den född, som fick Thron till skogen igen. Han ville nog försöka att spela hvad han sett denna dag och hvad han såg ännu i det ögonblick, då han drog knifven tillbaka från basen. Han hade just varit på väg att göra det, då Fanten visade sig på torn-toppen och ville draga fiolen upp till sig; det varade blott ett ögonblick; men Thron var då nära deran att blifva galen.

Detta spel var det, som förskräckte; men det var också det, som lockade honom. Detta var det, som han mindes då han afskar de tre strängarne; men det var också detta, som rann honom i hågen, då han skonade den fjerde. Han betvillar nu icke längre att han ännu en gång skall kunna känna detta, ja, hvad ännu mera är, känna allt det, som då sjöng omkring

honom, men för hvilket han ej kunde finna tillräckligt många strängar. Du hör sjelf huru förtvifladt han spelar; det är blott för att nå detta mål. Är hafva förgått, är skola förgå, och der sitter han ännu och spelar. Underliga saker diktar han ibland, men underbarast af alla är det stycket, hvori han klagat, så att mitt öga vill fuktas af tårar; ty han tyckes i det se elden flamma å hemmets hård, medan han sjelf ligger i skogen och fryser — isynnerhet på ena sidan.

Men jag tänkte den dag, då Thron berättade mig sin historia: huruledes en man blir konstnär kan väl knappast framställas, men ungefär så måste det gå till.

Han har väl drömmar ända från de första barna-åren och en dunkel instinkt, som kommer till honom med instrumentet; men någon särdeles egen omständighet (kanske oftast omedveten) måste det vara, hvarigenom han på en gång tyckes förlora all förmåga, just som han får den. Duger mannen till något, så framstår

det, han vill uppnå, så oändligen stort för honom, att hans instrument synes honom vara brustet.

Duger mannen, så spelar han i ett sådant ögonblick om sitt lif eller sitt förstånd.

Duger han riktigt till gagns, så segrar dock lusten att försöka; — den berodde här blott på en enda sträng; men den var riktigt nog den djupe.

I tvillets ögonblick afskar Thron, utan att veta hvad han gjorde, de tre strängarne.

Mången gång, då han sedermera sat allena, riktigt öfvergifven, fattig, hungrande, förstod han hvilka strängar han skurit af; och då grät han.

Slut.

som icke rökar, förundrar man sig mera, än hos oss öfver en gäst, som icke äter.

En dygd, som vanligtvis utöfvas i de flesta länder, der gästgifvaregårdar an- tingen helt och hållet saknas, eller åt- minstone äro af sämre beskaffenhet, nem- ligen gästfriheten, utöfvas i Donaufursten- dömena på det mest liberala sätt. Det bästa, som huset, efter råd och lägenhet, har att bjuda på, står gästen till tjänst, och värden, som eljest föga bekymrar sig om sin hushållning, iakttaga den största uppmärksamhet, när han har en främling under sitt tak. Han tröttnar aldrig att visa sig förekommande, äfven om besö- ket är af längre varaktighet.

Vi upprepa slutligen, att endast allmän- na karaktersdrag här blifvit skildrade, hvil- ka framträda under mångfaldiga modi- fikationer, och att ganska aktningvärda undantag finnas, som visa att de mer an- sedda familjerna i Moldau och Wallachiet ej sakna något af hvad hos vesterländ- ningen förekommer i den mest älskvärda förening, såsom bildning, fina seder, smak och grannligheten.

Man får snarare vänta att, ju innerli- gare orienten och occidenten närma sig hvarandra, antalet af sådana familjer skall blifva ännu större, ehuru för närvarande det tillståndet är det herrskande, som fö- reter en motjudande blandning af ur- sprunglig råhet och illa använd förfining. Hvad allmän ton, sjelfständighet i grund- satser och politiska tänkesätt i sådana

länder hafva att betyda, kan man lätt bedöma af allt som förut blifvit anfördt.

De engelska hemmen i Indien 1857.

Då man läser de upprörande berättel- serna om de upproriska Hinduernas fram- fart mot Engelsmännen i Ostindien och jemför dessa med de föreställningar, man hittills haft om förstnämnde folks seder och karakter, kan man ej annat än hög- ligen förvånas.

"Den hinduiska religionen" — säger Rougemont — "förbjuder all blodsutgju- telse, och derigenom hafva Hinduerna blif- vit det mildaste och mest vänliga folk på jorden."

På ett annat ställe i "Menniskans geo- grafi" yttrar samme författare: "Hinduer- na äro småväxta och svaga till kropps- byggnaden, dåliga soldater, men mycket viga och smidiga, goda, fredliga, ömma, älskvärda;" — samt slutligen: "Detta folk lefver blott af växtrikets alster och har särskilda sjukhus för hvarje djurart. Hämd och mord äro obekanta; stöld är ganska sällsynt. Folket liknar i oskuld och fromsinthet ett välartadt barn."

Men vi böra ej förgäta att dessa sam- ma Hinduer, för att behaga sina gudar och försäkra sig om en evig salighet, kasta sina barn för krokodilerna i Ganges, låta sig sjelf krossas under guden Juggernauts vagn och bjuda sina qvinnor, att låta bränna sig på samma bål, som förtär de- ras afidne mans lik.

Sedan lång tid tillbaka förtryckte af

engelsmännen hafva de nu också trott sig se sin religion hänad af dessa och, för att försona gudarne, hafva de från jordens "mildaste och mest vänliga folk" på en gång framstått som dess grymmaste bar- barer.

Fanatismen har utplånat all deras "o- skuld och fromsinthet;" de hafva uppträdt som både Gudarnes och sina egna häm- nare, och deras hämd har varit för- färlig.

Omstående plansch framställer en af dessa blodiga scener, hvilka år 1857 varit snart sagdt alldagliga i de engelska hem- men i Indien.

Vi se der en moder med sitt späda barn vid bröstet. Hennes af fasa förstel- nade blick är riktad emot tvenne män, hvilkas hela utseende snarare röjer vild- djuret än menniskan.

Dessa män äro Hinduer. Den främste af dem griper med ena handen efter det oskyldiga barnets lockiga hufvud — bar- nets, som i menlös ro och utan att ens se den grymme mördaren, sitter och joll- rar för sig sjelf. Hans andra hand är hårdt knuten kring det till hälften upp- lyftade svärdet, som ännu dryper af oskyl- digt blod.

Bakom denne står hans kamrat med en fackla i handen och röjer, redan genom det ilskefulla grinnet och mordlystna blic- ken, i hvilket omenskligt uppsåt han med sin stallbroder hitkommit.

Men vi draga en förlåt öfver denna tafla, vid hvares betraktande man kunde

DE TVÅ FÄSTEQVINNORNA.

Berättelse af N. R. Östgaard.

amla Mari Nylände var en qvinna, som under sitt enkestånd skrapat ihop en försvar- lig förmögenhet. Hon dref en ingalunda obetydlig handel med alla slags reolare va- ror; ty på den tiden — det var i åren mellan 1780 och 1790 — var ännu icke landthandeln i Neby kommen i gång, och Marias hus var dessutom en stapelsplats för Hedemarksbon och Nordmannen, hvilka möttes om vintren och utbytte korn och bränvin mot sill och fisk.

En dugtig, arbetsam gumma var Mari, och konsten att spara förstod hon väl; men hon visste också att hon hade något på kistbotten, och därför var det väl ej heller utan att hon var litet »kavate» och stor på det.

Häraf kom det väl också att hon var så kinkig och nogräknad i valet mellan de friare, som sökte vinna hennes vackra dotter Beret, och att det varade länge innan det äntligen kom en, som var god nog.

Beret hade dock valt på egen hand, det vill säga att hennes hjerta redan för längesedan tillhörde en yng- ling vid namn Per från en af gårdarne nere i Faaset; men han, som hade många syskon, skulle få svårt för att lösa ut dessa, när han i sinom tid skulle tillträda gården, hvilken dessutom icke var bland de största.

Hans långvariga och trogna böjelse för Beret vann derföre intet bifall af den oböjliga modren. Allt hopp försvann slutligen, då gamla Mari till några släktingar eller vänner, som ännu en gång ville göra ett försök att öf- vertala henne, i harmfull-vrede, gaf det svar: — Förr vill jag se dotter min på elsbotten, än dender Per ska' få resa af med henne!

Emellertid hade der infunnit sig en annan friare, nem- ligen hemmansegaresonen Helge Nordmoen från Faaset. På Nordmoens gård ansågs man vara i mycket goda vilkor och jordbruket der var af bästa slag. Det fanns såle- des intet skäl för Mari att sätta sig emot detta frieri, så mycket mera, som hon var angelägen om, att ju förr desto hellre få Per ur Berets tankar, — och Helge fick alltså Ja.

Om Berets samtycke talades ej ett ord; det följde af sig sjelf.

»Fästerölet» *) var redan utsatt till Tredjedag Pingst. Man brukade på den tiden ännu en särskild kyrklig ce- remoni, den så kallade trolöfningen eller prestförlöfnin- gen, hvilken firades med ett gästabad i brudens föräld- rars hus, hvarefter denna vanligtvis med detsamma flyt- tade hem till brudgummen. Bröllopet hölls då något längre fram, merendels på högsommaren och i brudpa- rets eget hem.

Samma dag som fästerölet var utsatt i Nylände, skulle också en annan flicka från en af gårdarne på andra sidan elfven trolöfvas med en ung man från Faaset.

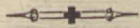
*) Förlöfningskalaset.

känna sig frestad att betvifla, det menskligheten någonsin skall afvinna barbarismen en afgörande seger, derest icke verldshistorien redan visat oss huru framåtskridandet med hvarje gryende dag eröfrar ett nytt område.

Ur mörker framgår dagen; ur dystra strider ett angenämt lugn.

Äfven på Indiens nu blodbestänkta fält skall man en dag se fredens värf utföras af ädla människor — af förbrödrade folk.

Humoristiskt.

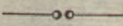
Många ungherrar kunna liknas vid lefvande skorstenar de röka och ha likväl ingen eld.

Sångföreningar äro en välkommen inrättning för äkta män, som hemma ej våga tala, men ändå vilja visa, att de ega en "stämma".

Många människor hafva det gemensamt med flickuren, att de ofta bära glänsande boetter, men ega smutsiga verk.

En rik börspatron hade köpt sig ett gods. Förvaltaren kom der en dag med följande förfrågan: — Herr patron! isen på herregårdsdammen är redan tillräckligt stark, för att kunna lägga ned i iskällarn; men hvad skola vi nu göra med den gamla isen, som ligger kvar i källarn från förra vintern?

— Den kan ni dela ut bland de fattiga! — svarade patronen.

kanten. Det var Goro Nytröen, en väninna till Beret, som nu skulle gifva sig på Dalen, en gård uppe vid Faa-elfven,

Goro hade förr varit trolofvad med en af sönerna på Brändbacken, vid namn Hans, som också gjort sig säker förhoppning om att få henne.

Men Hans, som var soldat, blef utkommenderad, och då han förmodligen icke fullt litade på Goros beständighet — ty Goro var af ett något lättsinnigt och flygtigt lynne — så förmäde han sin vän, Estein Dalen, att under hans frånvaro gifva akt på flickan, så att ingen under tiden skulle taga bort henne, hvarjemte Estein äfven åtog sig att fortskaffa de bref, som vid ett eller annat tillfälle kunde komma att skickas emellan de ålskande.

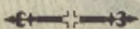
Estein gaf också noga akt på henne, och isynnerhet var detta fallet om lördagskvällarne, då drängarne plåga svärma omkring på loft och ladugårdsgällan, öfverallt der det fins gittvuxna flickor. Han infann sig alltid dessa aftnar hos Goro, pratade med henne om Hans och hindrade, hvarje annan mansperson att hos henne söka sig otillbörligt tillträde.

Blandade Ämnen.

De färgade och de hvita invånarne i Nordamerika. I staten Newyork kan ingen färgad få tjänst vid milisen, om han icke eger en jordegendom med minst 250 dollars årlig inkomst.

På teatern äro de färgade strängt åtskilda från de högre stånden, enär det endast tillåtes dem att besöka galleriet och der begagna blott en viss plats.

Tillochmed vid eldsvådor, der gemensam fara och verksamhet borde göra alla lika, måste de stå efter de hvita, då det ej tillåtes dem att arbeta vid någon spruta, utan endast att transportera ämbaren.

Napoleon den tredjes besök i Baden.

Frankrikes kejsare hade på sin resa till Tyskland anländt till Strassburg. Det var den 24 September. Klockorna ljödo vid hans intåg i staden, 101 kanonskott aflössades och alla embetsmannakårer hade infunnit sig vid bangården för att emottaga Hans Kejsarliga majestät.

I prefektens bostad blef stor presentation; men midtunder denna kom det storfrämmande från en annan stat. Det var storhertig Fredrik af Baden, hvilken redan på förhand genom en telegrafdesch låtit underrätta om sin ankomst.

Kejsaren gick storhertigen till mötes ända till midten af husets stora trappa, tryckte der hjertligt hans hand, hvarefter

de båda herrarne samspråkade en längre stund.

Derefter for storhertigen sina färde; men redan följande dag vid middagstiden inträffade kejsar Napoleon i Baden-Baden.

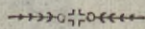
Kejsaren mettog der vid sjelfva bangården af storhertigen, prinsen af Preussen och storhertiginnan Stephanie, hvarefter han med dessa for i vagn genom de af människor öfverfyllda gatorna till fru storhertiginnan Stephanies palats, der han steg ur.

Vid ett derefter aflagdt besök i storhertiglilla slottet mottog kejsaren prinsen af Preussen, som då i konungens af Preussen namn helsade honom välkommen på tysk jord.

Sedan de furstliga personerna intagit en dejeuner tillsammans, afreste kejsaren, då storhertigen ledsagade honom till Carlsruhe och storhertiginnan ända till landets yttersta gräns.

I kejsarens svit befunno sig grefve Walewski, generalerna Fleury och Faily, prins Murat m. fl.

Ett bref ifrån Baden-Baden till "Illustrirte Zeitung" omtalar att kejsaren vid sitt besök derstädes blef på det lifligaste helsad icke blott af staden Badens egna invånare, utan äfven af de der talrikt församlade främlingarne af alla nationer. Samme brefskrifvare påstår äfven att man allmänt berömde kejsarens utseende.

Just vid denna tid — det var i veckan före helgen — träffade det sig så, att en stor del af bygdens unga manskap var samlad på andra sidan elfven, för att å dervarande tallmo röjja upp en sträcka mark till exercisplas, vid hvilket tillfälle den gamla, numera kasserade, platsen vid Trömo-gården blef anlagd.

Der fälles träd, der rothöggs och upphackades tufvor, och hela skogen genljöd icke blott af yxhygg, utan äfven af munter sång och skämtan; ty hvarhelst ungdom en vacker vårdag är samlad, der blifver det alltid glädje och munterhet af.

Äfven de båda försmäde friarne voro med här; men hvad man dock fann oväntadt, det var att Per, oakadt man visste att han sörjde öfver Berets förlust, likväl vid detta tillfälle visade sig som en af de lustigaste och befängdaste af allihop, så att man väl kunde antaga att han nu öfvervunnit sorgen.

I sin tygellösa munterhet gingo karlarne ända derhän, att de under psalmsång drogo bort de fällda träden, alldeles som om de burit lik, hvarvid några gingo förut och i sin sång estrepade klockarens eller andra sångledares stämmor.

(Forts.)

